

Publicerad 2019-10-13 14:42 av Catherine Brandt

Inför årliga läkarmötet, hur får jag läkaren, att förstå min förankring? Jag menar med deras fördomar om oss utsatta och "sjuka, så är det svårt att ge en ny bild av människan och jag är inte ensam om detta, svåra.

Stöttar du mig, Ian?

Så minns jag det förra mötet med läkaren,
som med hotfull utstrålning och mörk röst
utbröt i ett:

"-Känner du dig förföljd, hör du röster!!!!"

Oh, jösses, kände jag,
vad hemskt,
vilket utlopp av skräck.

Nu väntar han på ett svar, tänkte jag,
och vet av erfarenhet att det bästa är,
..titta rakt in i ögonen på läkaren..

Men vilken mening ska då användas?

Så minns jag det förra mötet med läkaren,
som med hotfull utstrålning och mörk röst
utbröt i ett:

"-Känner du dig förföljd, hör du röster!!!!"

Och jag fick tänka snabbt, hur svarar jag?

Hur bemöter jag detta frågande påstående
på bästa sätt,
så han inte bedömer mig utifrån sig själv?

Kanske med ett..

"-Nej, jag är inte rädd för min skugga"?

"-Dom är efter mig, mitt liv, mitt hem"?

"-Nej, jag är inte rädd för det okända"?

Eller det sista som jag tänkt länge på..

"-Jag vet faktiskt inte vad du talar om"?

Kanske jag ändå ärligt, kan säga läkaren..

"I mitt liv finns det en annan problematik,
jag har dårar efter mig, ja, mycket påtagligt
i min närhet, men det gör inget, känner jag.

Säker kommer läkare titta konstigt på mig.

Och jag svarar då snabbt:
För som författare studerar jag; karaktärer."

Hur blev du författare, frågas det nedlåtande.

Genom att skriva min egen livs förklaring,
Jag måste ju ändå få luft någonstans ifrån.

Plötsligt hördes en Änglaröst;
Ja, att bli ifrågasatt i för normala reaktioner
kan ställa till det för vem som helst Doktorn!

Så hur är min förankring?

Tack Ian för du finns.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Catherine Brandt med Poeter.se id #56231 innehar upphovsrätten